

Sygn. akt I UK 242/15

POSTANOWIENIE

Dnia 28 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z odwołania K. Spółki Akcyjnej w K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K.
z udziałem zainteresowanego G. L.
o podleganie ubezpieczeniu społecznemu,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 28 kwietnia 2016 r.,
skargi kasacyjnej K. Spółki Akcyjnej w K. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 26 lutego 2015 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 26 lutego 2016 r. Sąd Apelacyjny w [...] w sprawie z odwołania K. Spółki Akcyjnej w K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w K. w przedmiocie podlegania ubezpieczeniom społecznym, z udziałem zainteresowanego G. L., oddalił apelację odwołującą się i orzekł o kosztach postępowania odwoławczego.

Odwołująca się zaskarżyła powyższy wyrok w całości skargą kasacyjną. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołała się na istnienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego. W ocenie skarżącej rozstrzygnięcia wymaga następująca kwestia: (-) czy jeżeli zainteresowany był zgłoszony do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą od 1 maja 2008 r. w oparciu o

wpis do Centralnej Ewidencji i Informacji Działalności Gospodarczej RP i którą to działalność zawiesił, a następnie podjął od 1 lutego 2010 r. i w ramach tej działalności odprowadzał obowiązkowe składki ubezpieczeniowe do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, a także w ramach pozarolniczej działalności gospodarczej dokonywał rozliczeń ze skarżącym (K. S.A.) wystawiając jej faktury VAT za świadczone usługi sportowe, zwłaszcza, iż działalnością prowadzoną przez zainteresowanego w spornym okresie oprócz działalności związanej z branżą gastronomiczną była działalność związana ze sportem, to czy zainteresowany równocześnie powinien zostać objęty obowiązkowym ubezpieczeniem społecznym również z tytułu kontraktu – umowy zawartej z klubem 1 stycznia 2010 r., a następnie aneksowanej 1 lutego 2010 r., do której stosuje się przepisy dotyczące umowy zlecenia nawet wówczas, gdy organ rentowy nie wydał względem zainteresowanego decyzji wyłączających go z ubezpieczenia z tytułu prowadzonej przez niego pozarolniczej działalności gospodarczej. W ocenie skarżącej z treści art. 9 ust. 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 1442) wynika, że zarówno wykonywanie pracy na podstawie umowy cywilnoprawnej np. kontraktu - umowy o profesjonalne uprawianie piłki nożnej, jak i prowadzenie pozarolniczej działalności gospodarczej stanowi tytuł do podlegania obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu, jednakże w razie zbiegu obu tytułów do podlegania ubezpieczeniom dana osoba jest objęta obowiązkowo ubezpieczeniami z tego tytułu, który powstał najwcześniej. Może ona dodatkowo dobrowolnie, na swój wniosek, być objęta ubezpieczeniami emerytalnymi i rentowymi, także z drugiego tytułu lub zmienić tytuł ubezpieczeń.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że jako sąd kasacyjny nie jest sądem trzeciej instancji, a skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc

instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia. Wniesiona w sprawie skarga nie wykazała znaczenia jej rozstrzygnięcia dla realizacji tej publicznoprawnej funkcji skargi kasacyjnej, względnie potrzeby ujednolicenia orzecznictwa sądów powszechnych i rozwoju jurejurisprudencji.

Przekonanie Sądu Najwyższego oceniającego na etapie przedsądu o zasadności przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga wskazania za pomocą wywodu prawnego, na podstawie jakich norm (przepisów) zagadnienie powstało, jakie są możliwe interpretacje problemu i jakie jego rozstrzygnięcie proponuje skarżący (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 19 maja 2009 r., sygn. II PK 66/09, LEX nr 553691). Zagadnienie prawne to problem, który wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego, którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, ale także dla rozstrzygnięcia konkretnej, jednostkowej sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 2 marca 2012 r., I PK 158/11, LEX nr 1215116). Wskazanie zagadnienia prawnego uzasadniającego wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez określenie przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane, i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (postanowienia Sądu Najwyższego: z 23 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575; z 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158, z 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, s. 51; z 11 kwietnia 2012 r., III SK 41/11, LEX nr 1238126; z 31 stycznia 2013 r., II CSK 479/12, LEX nr 1293729). Tymczasem sposób sformułowania istotnego w ocenie skarżącej zagadnienia prawnego powoduje, że brak jest istotnego zagadnienia prawnego przedstawionego w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu. Ponadto zagadnienie prawne wskazane w wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej zostało sformułowane przy założeniach, że zainteresowany wykonywał pozarolniczą działalność gospodarczą

oraz, że złożył dorozumiane oświadczenie, że z tego tytułu będzie objęty obowiązkowymi ubezpieczeniami, co miało mieć odzwierciedlenie w comiesięcznym odprowadzaniu przez zainteresowanego składek z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej. Założenia te nie mają jednak potwierdzenia w ustaleniach stanowiących podstawę faktyczną zaskarżonego wyroku. Sąd drugiej instancji stwierdził, że zainteresowany, który świadczył usługi sportowe wyłącznie na rzecz skarżącej na podstawie łączącego go z tym klubem kontraktu nie mógł zostać uznany za osobę wykonującą pozarolniczą działalność gospodarczą w rozumieniu art. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 672 ze zm.), w konsekwencji, że nie można było mówić o zbiegu tytułów ubezpieczenia.

Zauważyć też należy, że w innych sprawach z odwołania skarżącej Sąd Najwyższy wskazał, że zawodnik zatrudniony na podstawie kontraktu - umowy o profesjonalne uprawianie piłki nożnej, któremu klub piłkarski organizuje całą aktywność sportową w ramach klubu, nie prowadzi działalności gospodarczej (wyroki Sądu Najwyższego: z 10 lutego 2016 r., I UK 65/15, niepubl. i z 16 lutego 2016 r., I UK 77/15, niepubl.).

Przedstawiona przez skarżącą kwestia nie spełnia zatem wskazanych wyżej wymogów w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.